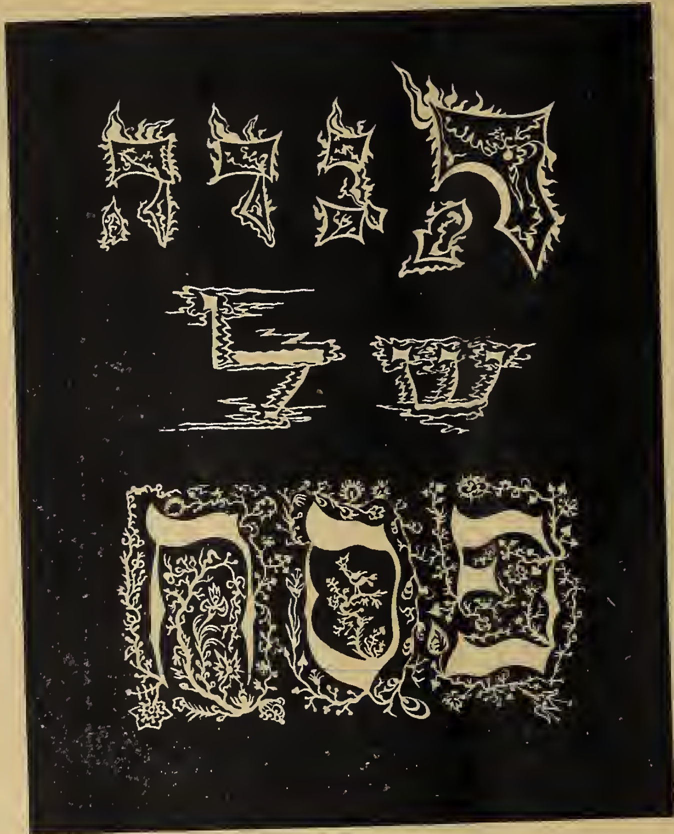
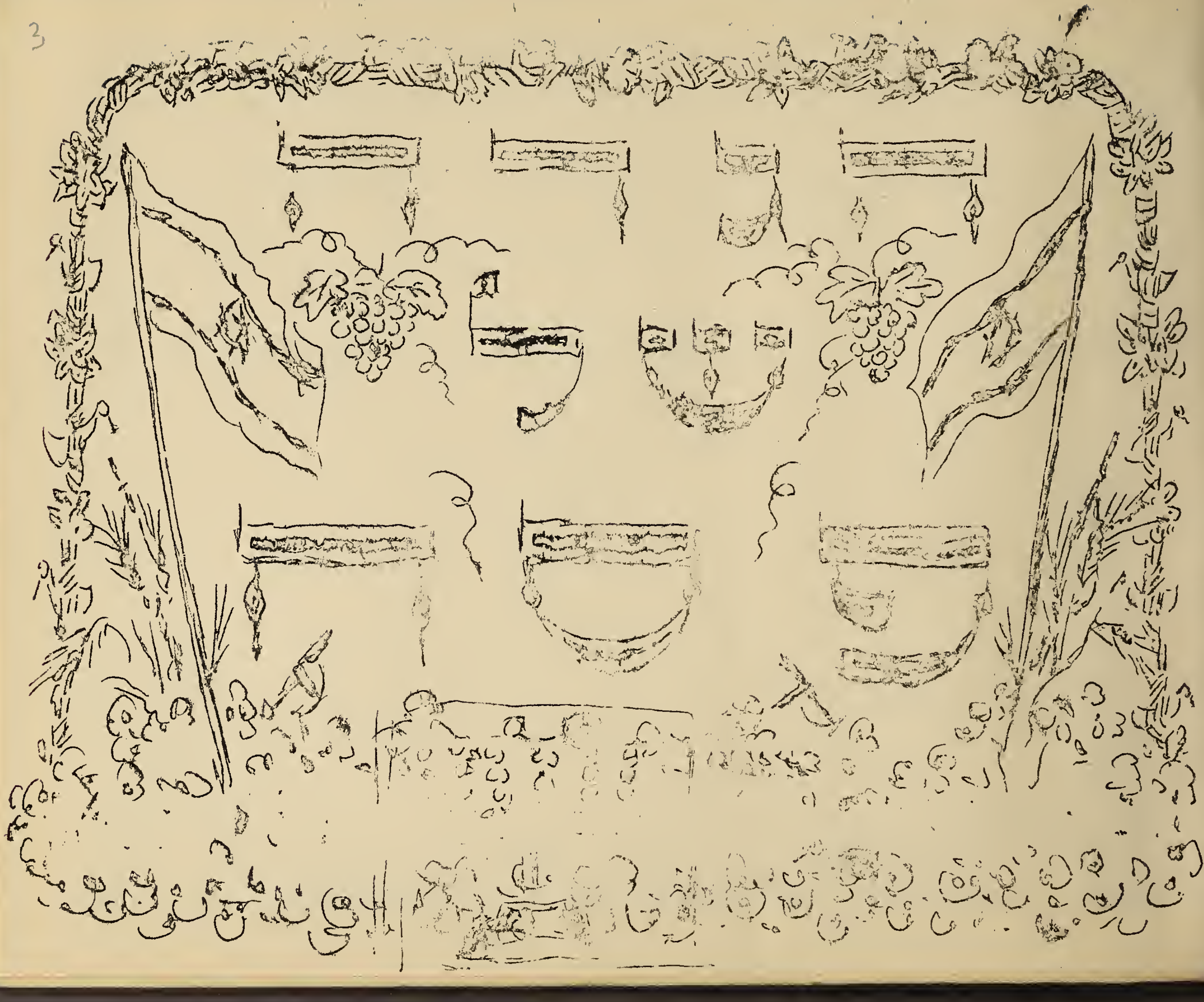

תל-יוסף

א' למדינת ישראל ❁ תש"ט

הנה הסתו עבר, הגשם חלף, הלך לו;
הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר - נתנו ריח.

מה יפית, האביב !
בשדה, באחו,
הציצים יפרחו
צהלת חיים סביב.

מה יפית, העולם !
ים-דגן שטוח
יך גלים ברוח.
ומאירים פני האגם.

מה יפית, האביב ! מה יפית, העולם !
מה נעמת, האביב ! מה נעמת, העולם !

בשורה טובה הבאתי
כי הגן נמלא אורה
וביער ובחרש
כל צפור אומרה שירה.

כי בכל פנות הפסח
את ריחו הטוב נותן,
ואביב כבר בארצנו –
זמן חרות וגיל וחן.

שור מתחדשים מעשי בראשית! חיים רכים, צעירים.
נובעים, פורצים סביב בהמון אורות, פרחים ושירים.
אורות–זהב, פרחי בשמים – כל היצורים כמו חיים!
כל הלבבות העלו נצה, ובגיל וחשק זורחים.
והשירים! שירי – פלאים ישירו כל עוף פורח.
כל עץ ישיר, כל אבן מקיר -- כל העולם פוצח.

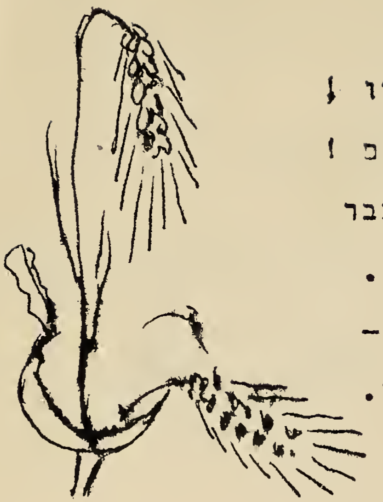
ג מה ייף הבוקר אור
מי שמים תכול ודרור,
זר זהב.
מי ומי יוכל היום
עוד בבית שבת דם?
למרחב!

כל הארץ דשא גיל
רן הירק על כל שביל
רענן
המולדת ספר חג
בו כל דף ודף נספג
ריחות וגן

טל צוה שנה טובה ומעוטרת,
פרי הארץ לתפארת
עי׳ כסכה גותרת –
שימה בידך עטרת-בטל.

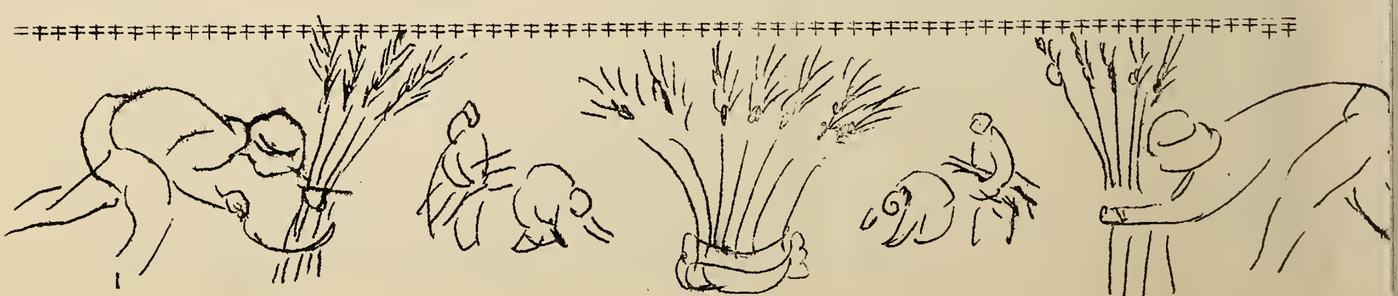
שבולת בשדה
כורעה ברוח
מעמס גרעינים כי רב
ובמרחב הרים
יום כבר יפוח
השמש כתם וזהב.

עורו, הוי עורו!
שורו בני כפרים!
קמה הן בשלה כבר
על פני הכרים.
קצרו שלחו מגל –
עת ראשית הקציר.

ע מ ר ת ב ו א ה ח ד ש ה

ג א ג ד ג ד ט ב ב ר נ א ל ט א ל מ ו ח ב כ ר;

[illegible]

ז כ ו ר את היום הזה, אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים.

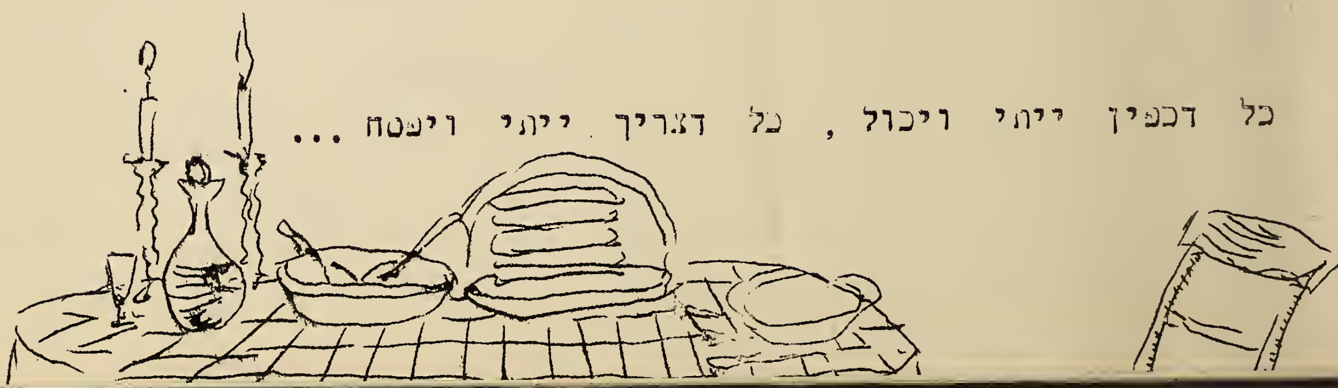
לא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא

אלא אף אותנו גאל עמהם.

-:::::::::::::-

ה א ל ח מ א ע נ י א ד י א כ ל ו א ב ה ת נ א
בארעא ד מ צ ר י ם. כ ל ד כ פ י ן י י ת י
ו י כ ו ל, כ ל ד צ ר י ך י י ת י ו י פ ס ח.

כל דכפין ייתי ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח...

6

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו יי אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה. ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים. הרי אנו ובנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים.

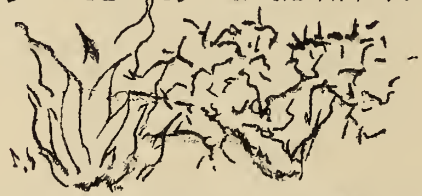
ע ב ד י ם   ה י י נ ו ;   ע ת ה   ב נ י   ח ו ר י ן .

בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים,

ו י ה י בימים ההם, ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם ויבקש פרעה לדרג את משה. ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין ויהי רעה צאן יתרו. וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבה וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל. ויאמר משה: אסרה נא ואראה את המראה הגדול הזה; מדוע לא יבער הסנה? ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר:

משה, משה ! - - - ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי - ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים.

"ה ס נ ה ב ו ע ר ב א ש
ו ה ס נ ה איננו א כ ל"

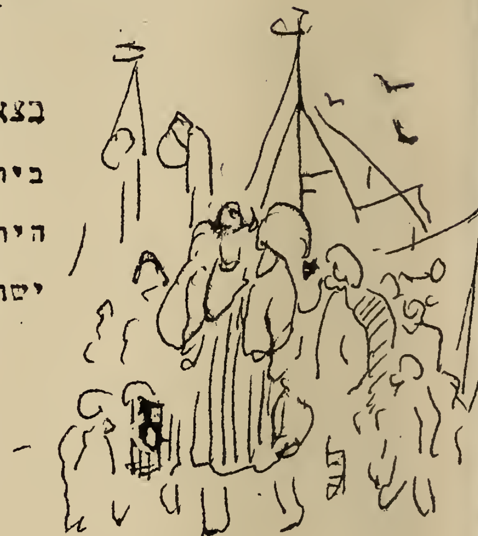
ל מ ה הראה לו למשה הסנה? לפי שהיה משה מחשב בלבו ואומר: שמא ישלטו המצרים ויכלו את ישראל? לפיכך הראהו אש בוערת והסנה איננו אכל, כשם שהסנה בוער באש ואיננו אכל, כך המצרים אינם יכולים לכלות את ישראל.

ו ה י א אמת ~~לאבותינו~~ ולנו, שלא אחד בלבד עמד עלינו
לכלותנו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו
לכלותינו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב מעם לועז
היתה יהודה לקדשו,
ישראל ממשלותיו.

הים ראה וינוס,
הירדן יסוב לאחור,
ההרים ירקדו כאלים,
גבעות כבני צאן.

כי היום אל ארץ חדשה אתה עובר

ה ע י ז ו ועלו, המתנדבים בעם !

אל תרפה ידנו עד נשימה אחרונה
כל עוד בעורקינו יש טפה של דם.

נריקה החרב כזקן כנער !
מי זה הירא ורך-הלבב ?
נשינו, טפנו כי ירדו השער,
חלוצים נצאה ונאסר הקרב !

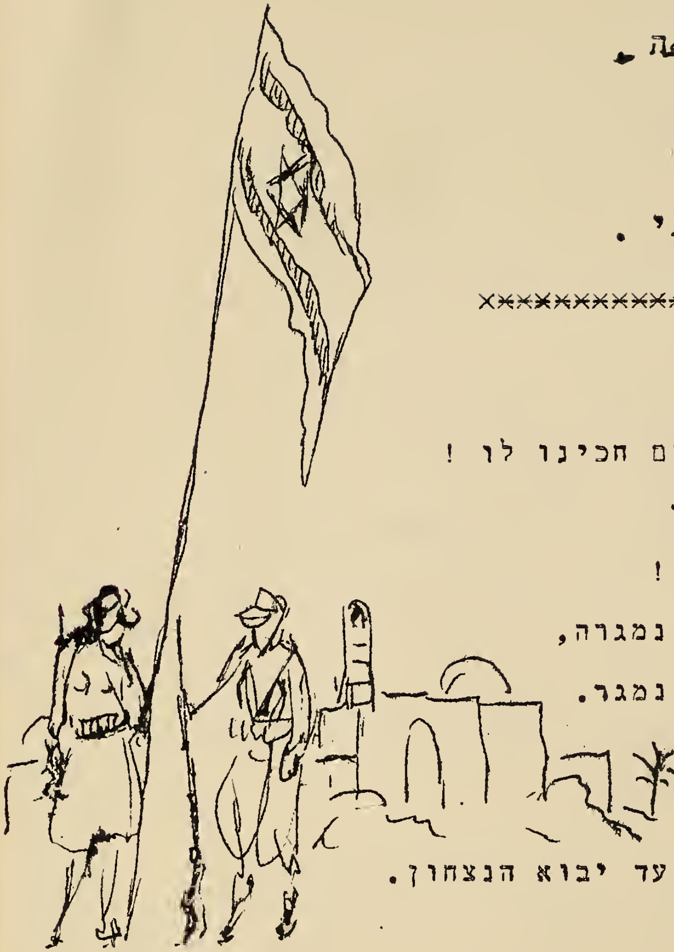

הן אחים אנחנו יום צאת לקראת נשק :
מאשדות הלבנון ועד איי הים,
למן ירכתי צפון - בואכה דמשק -
לחיים ולמות גאון-יעקב עת קם.

כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה.
ואביט - ואין עזר,
ואשתומם - ואין סומך.
ותושע לי זרועי וחמתי היא סמכתני.

×××××××××××××××××××××××××-×××

בא היום !
בא יום נקם ושלומים חכינו לו !
ישראל, קום והתנער
למרד ולקרב הגדול !
בזעם נקמתנו הרשע נמגרה,
בזעם נקמתנו הרשע נמגר.
לא נשיב את חרבנו
עד נגאל אדמתנו,
לא נשיב את חרבנו עד יבוא הנצחון.

מ ז מ ו ר   ל מ ג נ י   י ש ר א ל

נתקע שופר הכרוז על מצפה הרומה סכנה –
יוצאים ערוכים בשורות על נשקם בחורי ההגנה
בבקר יוצאים הם, בקר חייהם ובקר הארץ,
לפתח דרכים חסומות, להדף ולעמד בפרץ.

בראש שיירה חכי דרדלקים, אדכם וכבדם במטען,
הנשק צמוד אל ההגה, הלב ממתח, מכדן...
צנורות מובילים הם לנגב, לאחים הצמאים למים,
חלב ודבש מצפון לפת הרעב בירושלים.

–:::::::::::::::–

כה אמר ד' צבאות קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה
קנאתי לה.

כה אמר ד' שבתי אל - ציון ושכנתי בתוך ירושלים ונקראה
ירושלים עיר האמת והר ד' צבאות הר הקדש.

מ ג ש ה כ ס ף

... והארץ תשקט, עין שמים אודמת
תעמעם לאטה על גבולות עשנים.
ואמה תעמד — קרועת לב אך נושמת...
לקבל את הנס
האחד, אין שני...

היא לטכס תכון. היא תקום למול סהר
ועמדה טרם יום עוטה חג ואימה.
... אז מנגד יצאו
נערה ונער
ואט - אט יצעדו הם אל מול האמה.

לובשי חל וחגור, וכבדי נעלים
בנתיב יעלו הם
הלוך והחרש;
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום הפרך וליל קו-האש.

עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע
ונוטפים טללי נעורים עבריים — —
דם השנים יגשו
ועמדו לבלי-נוע
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

אז תשאל האמה, שטופה דמע וקסם
ואמר: מי אתם ? והשנים שוקטים,
יענו לה : אנחנו מגש-הכסף,
שעליו לך נתנה מדינת היהודים.

כך יאמרו ונפלו לרגלה עוטפי-צל
והשאר יספר בתולדות ישראל...

אל ראש ההר
אל ראש ההר

הדרך מי אדע לפדויי שבי

מעבר הן זה מכבר

רומזת לנו ארץ צבי.

העפילו, העפילו,

אל ראש ההר העפילו.

דור אחרון לשעבוד וראשון לגאולה אנחנו

צאו ושלחו הבשורה לכל מרחבי עולם.
תשמע כל הארץ. שחקים רחוקים יאזינו:
בקצה יבשת, אי זוו, על שפת אגם צנוע
נגל דבר-עמיח, כגץ מסלע באפל עלה —
חרות ישראל

ואם אך ראשית היא, הגאולה השלמה רחוקה עוד.
ודל עוד הנץ מלב האדם נחצב —
ראשית...

צאו ושלחו הבשורה לכל מרחבי עולם.
ישמעו כוכבים, מעפילים רחוקים יאזינו :
עוד יש תקוה לאדם !

בארץ ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית והמדינית, בה חי חיי קוממיות, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים.

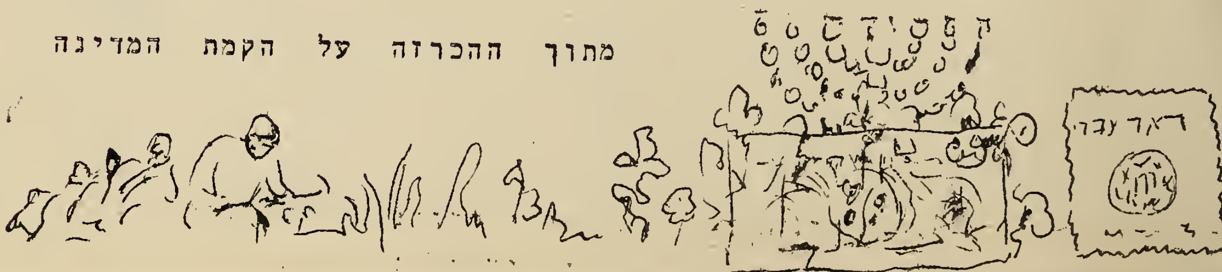
לאחר שהוגלה העם מארצו בכוח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו ולא חדל מתפילה ומתקוה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית.

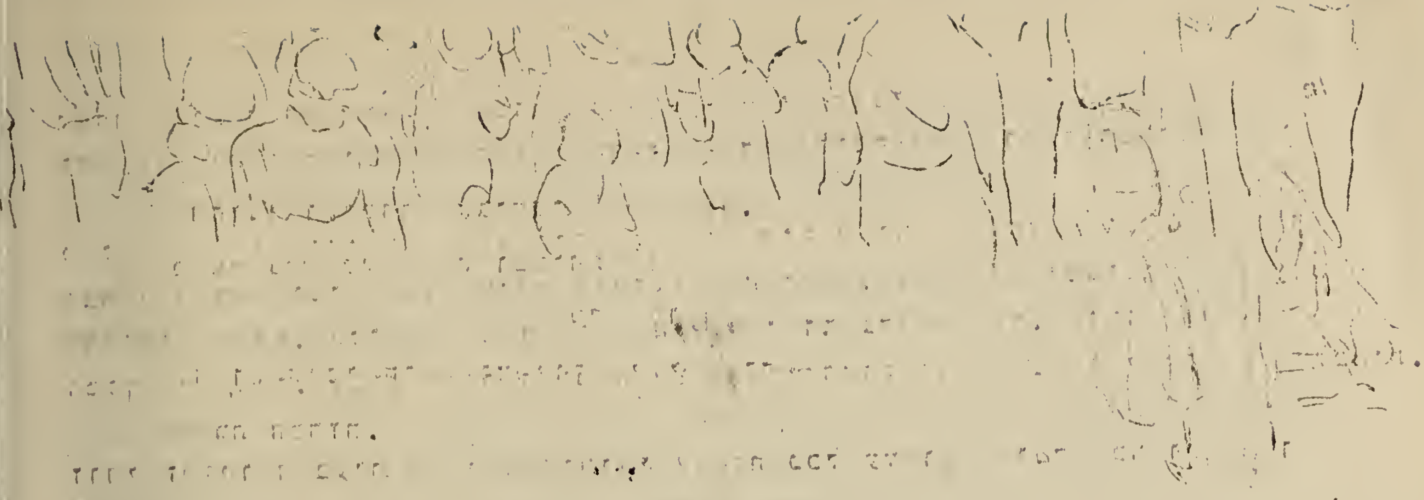
מתוך קשר היסטורי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדת העתיקה ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים וחלוצים, מעפילים ומגינים הפריחו נשמות, בנו כפרים וערים והקימו ישוב גדל והולך, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקידמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

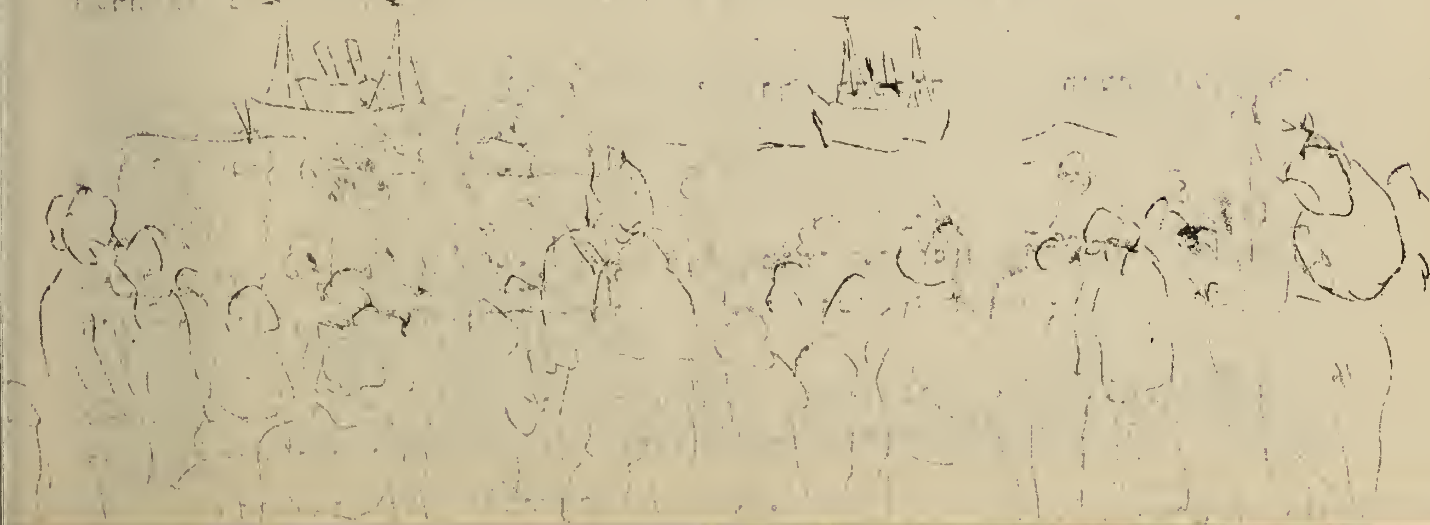
זוהי זכותו הטבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו.

נתכנסנו, נציגי הישוב העברי והתנועה הציונית, ביום סיום המנדט הזר על ארץ ישראל ובתוקף זכותנו הטבעית וההיסטורית אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינת ישראל בארץ ישראל - היא מדינת ישראל.

מתוך ההכרזה על הקמת המדינה

שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה,
משאת נפש כל נביא וכמיהת לב
כל חוזה,
שחלום איני חולם ודמיון איני הוזה -
שאמת המחזה.

שנפתח מקור חיים לעמי תועה-מדבר,
שבא הקץ לנדודינו, לעבדות ולנכר
שכל לב שוב ילבלב וכל קומה
שוב תישר -

בעת רצון עניתיך, וביום ישועה עזרתיך;

ואצרך ואתנך לברית-עם - להקים ארץ

להנחיל נחלות שוממות

לאמר לאסורים: צאו ! לאשר בחשך: הגלו ! - -

הנה אלה מרחוק יבואו, והנה אלה מצפון ומים.

ואלה מארץ סינים - - - כלם נקבצו באו לך !

(x):(x):(x):(x):(x):(x):(x):(x)

כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון:

ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה.

וכל עצי השדה ימחאו כף !

דרך אחת

היתה לכל היהודים בכל הדרכים על פני כדור הארץ מיום שגלו מארצם – הדרך לארץ-ישראל.

ובא היום והם מגיעים.

מחנות מחנות הם הולכים ובאים, דרך שבעה ימים משבעים ארצות הם באים ועוברים בשערי ארץ ישראל, הפתוחים לקראתם יומם ולילה ומתקבצים בארצם.

עוד אבק כל הדרכים עליהם, אבק מנהגים, דרכי חיים, שפות, שנערם עליהם במשך השנים הרבות ומסתיר את התוך האחד, – ה י ה ו ד י .

ג ד ו ל י ו ם ק ב ו ץ ג ל ו י ו ת כ י ו ם ש נ ב ר א ו שמים וארץ .

הנה אני לוקח את בני ישראל מבין הגויים אשר הלכו שם, וקבצתי

אותם מסביב והבאתי אותם אל אדמתם, ועשיתי אותם לגוי אחד בארץ.

הנה ימים באים ונגש חורש בקוצר
ודורך ענבים במושך הזרע והטיפו
ההרים עסיס וכל הגבעות תתמוגגנה

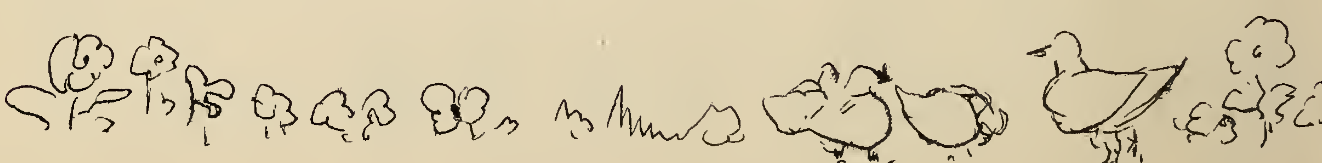
ושבתי את שבות עמי ישראל
ובנו ערים נשמות וישבו

ונטעו כרמים ושתו את יינם

ועשו גנות ואכלו את פריהם.

והיה באחרית הימים

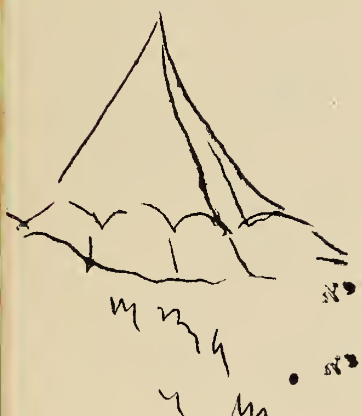
נכון יהיה הר בית ד' בראש ההרים ונשא מגבעות.
ונהרו אליו כל הגויים, והלכו עמים רבים ואמרו: לכו ונעלה אל הר ד',
אל בית אלהי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה בארחותיו, כי מציון תצא תורה
ודבר ד' מירושלים. ושפט בין הגויים, והוכיח לעמים רבים. וכתתו חרבותם
לאתים וחניתותיהם למזמרות. לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה.

חד גדיא

על גבע רם, על ראש התל,
חליל רועה שם מחלל
חליל רועה שם מחלל
מזמור חדש לישראל.

ולרועה רק אהל בד,
ולו רק גדי, גדי אחד.

חד גדיא, חד גדיא
חד גדיא, חד גדיא.

חסל
סדור
פסח